

[Berlau]

almindelige, men som ville være til almindelig glæde ude i befolkningen.

Med disse bemærkninger skal jeg kun sige, at vi ikke er dybt imponeret af eller vilde med de forslag, der er fremsat, forstået på den måde, at det ikke er den store revolution, som man forsøger at gøre det til, hvad man vel også på det nærmeste er nødt til, når man tager i betragtning, at det er den udeblevne firserreform, vi diskuterer her i dag, og at fagbevægelsens afsavn har kostet 10 års blod, sved og tårer for dette her.

En enkelt kommentar til de borgerlige, som flere gange har henvist til, at de ikke kan gøre for, at dette ikke har været gjort til genstand for en forhandling på arbejdsmarkedet. Jeg har flere gange heroppefra givet udtryk for, at borgerlige politikere i dette Folketing ikke fatter en lyd af, hvad der sker, når der er overenskomstforhandlinger. De ved det ganske enkelt ikke, og det er det, der er problemet. De tror, de ved det, men ingen af dem har nogen sinde været bare i nærheden af en viden om, hvorledes overenskomstforhandlinger foregår på det private arbejdsmarked. Det, der irriterer mig, er, at man altid finder noget at hænge sin hat på, hvis man ligesom skal afværge et eller andet.

Forleden dag, da der blev diskuteret et andet forslag her i Folketinget, sagde man, at der skulle være nordisk enighed, før noget kunne blive vedtaget. Når det er andre forslag, skal der være FN-enighed, og sådan kan vi hele tiden skubbe tingene foran os ved at sige, at der skal være endnu større enighed enten i befolkningsgrupper, i landegrupper eller på verdensplan, før Danmark kan få taget sig sammen til at etablere en eller anden form for lovgivning på området. Det er lidt irriterende, at man griber til den slags argumenter frem for at beskæftige sig med det, som er det reelle indhold i forslagene, som foreligger her, nemlig at det ikke er noget, der skal aftales på arbejdsmarkedet, men at det naturligvis er lovgivningsstof.

Det kunne jo se kønt ud, om man på et tidspunkt skulle i en konflikt på grund af et sådant spørgsmål her på arbejdsmarkedet. Hvad ville de borgerlige partier sige, hvis LO varslede konflikt over for Dansk Arbejdsgiverforening på dette spørgsmål og sagde: Vi går i strejke på et sådant spørgsmål. Jeg kan høre hvinene om uansvarlighed fra de borgerlige politikere.

Når jeg siger dette, er det, fordi det netop er de borgerlige, der siger, at sådan noget skal forhandles ude på arbejdsmarkedet. Det er nonsens, det er urealistisk, og det fører ikke til noget.

Vi er positive over for forslagene, men vi vil dog i udvalget – hvis det er et af de udvalg, vi får lov til at komme i, det er jo ikke sikkert – forsøge at få dem bearbejdet, så de for en gangs skyld kommer til at ramme rimeligt og retfærdigt.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er klart, at de tre partier, der har fremsat forslagene, må udtrykke forhåbninger om, at de kan blive enige. Det er også klart, at der er meget langt fra SF's forslag og de holdninger, der lå bag det, over S' forslag til Det Radikale Venstres forslag.

Jeg synes, at hr. Ole Vig Jensen i denne sammenhæng, holdt en ganske interessant tale. Jeg forstod det, hr. Ole Vig Jensen sagde om arbejdsmarkedets parter, sådan, at Det Radikale Venstre ikke fraviger det, man sagde i 1984 om forhandlinger med og mellem arbejdsmarkedets parter, og det synes jeg er ganske væsentligt at få slået fast, for hr. Ole Vig Jensen sagde jo også, at Det Radikale Venstre ingen forestilling havde om, at en væsentlig del af dette skulle finansieres af andre end arbejdsmarkedets parter, og at det var klart, at når arbejdsmarkedets parter og specielt arbejdsgiverne – det er jo dem, der er tale om i denne sammenhæng – skal finansiere, skal det også være baseret på aftaler ved overenskomster. Men så begynder det at minde om noget, som regeringspartierne måske i virkeligheden ikke er så langt fra.

Hr. Ole Vig Jensen sagde, at han manglede en melding fra regeringen om, hvordan vi forholdt os til, at man inddrog uddannelsesperspektivet i forhandlingerne i forbindelse med overenskomstsituationen. Den melding forsøgte jeg at give, men jeg vil gerne gøre det endnu klarere. Vi mener, det er vigtigt og nødvendigt med uddannelse. Vi mener, det er vigtigt og nødvendigt, at det bliver prioriteret i forhandlingerne, men derfor må lønmodtagerorganisationerne i en situation, hvor vi skal forbedre vores konkurrenceevne, ikke forværre den ved at indprioritere kravet og altså lade uddannelsesperspektivet gå forud for andre krav, for vi kan ikke både forbedre konkurrenceevnen, som Det Radikale Venstre vil, og forbedre uddannelsen.